

En
Hierte = Beflagelse

af den
Der af Verdens onde Munde
er vorden belønen og usandsfær-
dig paasagt

**De Ting der aldrig
nogen Tid var tænkt, langt
mindre gjort,**

og derfor
Med mange Hierte-Sulke har op-
offret sig Guld, med denne ydmyge
og andægtige Begjæring:

At
Hand af Naade vil være
Hendes

**Forsvarere, Frikiendere
og
De Bedkommendes Belønnere.**

* * *
Bekostet til Trykken af den
der arbejder

Paa AAndsens Oplysning.

TRONHJEM, Trykt Aar 1742.

Under den Melodie:
Nu rinder Solen op af Øster-side.

^{1.}
Hør hver Nætsindig, merk,
I som kand skionne,
Hvor Gud af Allmagt sterk,
Veed at belønne.

Saa naadig hand sig teer mod en
Bodfærdig,
Saa stoer Nætfærdighed
Hand ogsaa bruge veed
Mod en Uværdig.

^{2.}
Lad derfor Achans Paf
Kuns Næsten røve,
Lad Verden med sin Snaf
Dens Siæl bedrøve,
Forsættlig Synder dog belønnes
noye:

Sidst Tyven vente maae
Iil Strikken at opgaae,
Sig der ophoye.

3. See

^{3.}
See saadan Afsskeeds-Dod
Kand slige vente,
Der andres Sved og Brød
Sig veed indhente,
Med Tyve-Haand og Ormestun-
gen Hierte,
Gaaer paa den brede Vej,
Betænker Enden ej,
O Sorg og Smerte!

^{4.}
Nu Verden hvad har du
Bel meer at domme?
Hvis Attraae, Sind og Hue
Af Ondskabs Strømme
Udvældede mod mig saa overflø-
dig,
At Engstes Zaare-Sved
Langs Kinder strømmet need,
Mig gjorde mødig.

^{5.}
Christus befaler jo
Dom ej en anden,
I alting ej skal troe
At være sanden;

Thi

Ehi i det du (som Christen ikke
sommer)

Din Næste domme veed,
Da Guds Retfærdighed
Dig selv fordommer.

Gaf i Jer selv nu,
En med den anden,
I kommer vel ihu,
Den Tid at Fanden
Opvækket Tyverie inden min Boe-
lig;
Strax gif Jers Døme fort:
Selv hun det haver gjort,
Er sandt og troelig.

Sag nu igien de Ord,
Der falsk var grundet,
Som tit over Jers Bord
Blev da opfundet,
Hvor jeg uskyldig stød for eders
Tunge,
Sæt for hiin Pule-Stud,
Vel inde saasom ud,
Spør Gamle, Unge.

8. Dog

Dog hvad har I igien^{8.}
For ald sliq Møje,
Gaf nu til Galjen hen,
Kast op et Dne
Til dennem som for Bejr og Bind
mon drive,
Da falder Jer i Sind
Vel andre Tanker ind,
Det Gud selv give.

Alld min Uskyldighed^{9.}
I da betragter,
Ja selv maae blues ved
Jers falske Agter;
Da først Fortrydelsen jers Hier-
ter kryster,
Da I, som i en Speil,
Seer eders stoere Feil,
Saavel som Broster.

Dog fantes mange flog,^{10.}
Der mig for kiendte,
Som Blad fra Munden tog,
Da dette hente;

Bed

Bød kuns de Klaffere at holde inde,
Med sig selvgrundet Digt,
Slaae udaf Tanker sligt,
Sig ret besinde.

^{11.}
For saadant Himlens GUD
Der skal belønne,
I som det Ottend' Bud
Ret viiste skionne:
Forbaret Næsten, som sig høyt
mon flage;
Selv samme GUD igien
Hver ærlig troefast Ven
Sig ret antage.

^{12.}
Nu H Erre Jesu Christ!
Ud Verdens Dommer,
Du kommer sandt og vist,
Naar som du kommer;
Hvo er som skiule kand sig for dit
Dne?
Nej, ingen udaf Stand,
Ej nogen Jordens Mand
Vel Lav som Høne.

13. Jeg

^{13.}
Jeg gavst dig Sagen hen,
Den at forsvare,
Du viiste som en Ven,
Den ret forklare;
See de Ustydige af dig bevares!
Om du end tøver skiont,
Det bliver dog belønt,
Der ingen spares.

^{14.}
Jeg takker da i sær
Min Frelses H Erre,
Som mig udreddet her,
Da jeg, disverre!
Som før er meldt, stoed for hin stemme
Munde,
Der dog med Logn og Snak
Mig ikke (GUD skee Tak)
Bestode kunde.

^{15.}
Belsignet derfor vær
Dit Navn og Ære,
Som herer udi sær
En Siæls Begiare,
Naar den med Troe i Andagt sig indfinder,
Ovsender ald sin Dee,
Vel som Fortrykkelse,
Strax du den lindrer.

16. Sag